

РЕШЕНИЕ

№ 97

гр. Варна, 30.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Павлина Г. Димитрова

Членове: Ангелина Й. Лазарова
Георги Н. Грънчев

при участието на секретаря Соня Н. Дичева
в присъствието на прокурора Р. М. Г.
като разгледа докладваното от Ангелина Й. Лазарова Наказателно дело за възобновяване № 20233000600144 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава тридесет и трета на НПК.

Постъпило е искане от осъдения Б. И. Я., чрез упълномощен защитник адв. Л. А., за възобновяване на наказателното производство по НОХД №174/2022г. на Районен съд – Шумен. Счита се, че са налице основания по чл. 348 ал. 1 т. 1, 2 и 3 от НК. Иска се на основание чл. 425 ал. 1 т. 2 от НПК присъдата да бъде отменена и осъденият да бъде оправдан, а при алтернативност на основание чл. 425 ал. 1 т. 1 от НПК делото да бъде върнато за разглеждане от друг състав на съда.

В проведеното с.з. пред настоящата инстанция искането за възобновяване се поддържа от защитника и осъденото лице.

Представителят на Варненската апелативна прокуратура счита искането за неоснователно. Намира, че доводите за допуснати съществени процесуални нарушения при събиране и оценка на доказателствения материал са несъстоятелни, тъй като първоинстанционният и въззивният съдебен акт съдържат мотиви по анализ на свидетелските показания и експертното заключение. Прокурорът счита, че присъдата и решението са правилни и законосъобразни и моли искането да бъде оставено без уважение.

Осъденият Я. пред настоящата инстанция твърди, че за шест месеца му били образувани три дела, две от които паднали от такива грешки на съда, прокуратурата и полицията в Шумен. Това дело стигнало дори до „Нова телевизия“ и цяла България видяла, че полицаите лъжесвидетелстват и

въпреки това не са взети мерки. Моли съда да го оправдае.

Варненският апелативен съд провери правилността на атакуваните присъда и въззивно решение съобразно правомощията си по чл. 425 от НПК и за да се произнесе, съобрази следното:

С присъда № 38 от 19.07.2022 г. по НОХД № 174/2022г. на РС Шумен, Б. И. Я. бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл.343 Б, ал.1 от НК вр. чл. 54 ал.1 от НК, за което му били наложени наказания: лишаване от свобода за срок от 1 година, отложено по чл. 66 ал.1 от НК за срок от 3 години, глоба в размер на 200 лв. и по чл.343г от НК, във вр. с чл.37, ал.7 от НК, лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 година и 6 месеца. По чл. 59 ал.2 от НК било приспаданото задържането за срок от 24 часа по чл. 72, ал.1,т.1 от ЗМВР, считано от 17.12.2021г. Съдът групирал по чл.25 ал.1 от НК вр. с чл.23, ал.1 от НК наказанието с наказанието на подсъдимия, наложено по НОХД 115/2020г. на ШРС, влязло в законна сила на 11.03.2022г., и определил като общо наказание лишаване от свобода за срок от една година, отложено по чл. 66 ал.1 от НК с изпитателен срок от 3 години, като по чл. 23 ал.2 и ал. 3 от НК присъединил към определеното общо наказание глобата в размер на 200лв. и лишаването от право да управлява МПС за срок от 1 година и 6 месеца. Съдът се разпоредил с веществените доказателства.

Присъдата била обжалвана от Б. Я., чрез упълномощения му защитник. Въззивното производство протекло по ВНОХД № 286/22г. на Окръжен съд гр. Шумен. С Решение № 67 от 18.10.2022 г. с оглед правните последици на произнасянето по НДВ № 168/22г. на ВАпС с решение № 129/15.08.2022г., присъдата била отменена в частта на постановеното групиране на наказанията по чл.25, ал.1 от НК, а в останалата част потвърдена.

Решението на ШОС е извън кръга на подлежащите на касационна проверка по чл. 346 от НПК и с оглед нормата на чл. 412 ал. 2 т. 1 от НПК присъдата влязла в законна сила на 18.10.22г.

Съставът на варненския апелативен съд намира за необходимо да посочи, че в производството по гл. 33 от НПК на основание чл. 426 от НПК са приложими правилата на касационното производство и проверка може да бъде извършена само в обжалваната част. Искането на защитника на осъдения Я. е насочено само към постановената по НОХД № 174/22 на РС Шумен присъда. Доколкото удовлетворяването на претенциите за отмяна на първоинстанционната присъда априори включва отмяна на въззивното решение, което я потвърждава в съответните осъдителни части, ще бъдат съобразени и аргументите на защитника в съдържанието на искането, насочени спрямо него. От друга страна, искането е подадено от изрично упълномощен защитник на оправомощения осъден, и в законния срок по чл. 421, ал. 3 от НПК – на 18.04.23г., срещу присъда на РС и решение на ОС, постановено като въззивна инстанция, непроверени по касационен ред, поради което е допустимо.

Разгледано по същество се явява неоснователно по следните съображения:

1. По възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения чл. 348 ал. 3 т. 2 от НПК, относими към оплаквания по чл. 348 ал. 1 т. 2 от НПК, касаещи редица принципи на наказателния процес, свързани с процеса на проверка и оценка на доказателствения материал – чл. 12, 13, 14, 103 ал. 1 и 2, 107 ал. 3 и 5 от НПК.

Твърди се, че постановените по делото съдебни актове страдат от липса на мотиви по отношение на възраженията на защитата по оценка на доказателствата. Счита се, че съдът удобно, избирателно и предубедено е обсъдил показанията на свидетелите, като е пропуснал показанията на свид. Н.П. по отношение на лицето, което е донесло контактния ключ на л.а., не е съпоставил показанията на свид. Синан Х. и Мелиса Х. с видеозаписите и заключенията на видеотехническата експертиза, опровергаващи истинността на показанията на полицейските служители. Коментира се предаване по Нова телевизия, в което е станало ясно разминаването между полицейските показания в съда и видеозаписите от камерите на служебния автомобил. Липсата на отговор по това явно разминаване, според защитника накарва правото на защита на Я., тъй като съдът незаконосъобразно е надценил годността на доказателствата в подкрепа на обвинението и същевременно подценил и negliжирал без основание показанията на свидетелите на защитата, заключението на експертизата и видеозаписите. Претендира се, че показанията на свид. Е.И. не са оценени според действителното им съдържание и смисъл, като са отхвърлени необосновано като разминаващи се с видеозаписите. Съдилищата не са отчели, че идентификацията на Я. е направена от вещото лице – преди качването в автомобила и след задържането му, но не и по време на извършване на деянието, за което е осъден и са пропуснали да мотивират противоречието с гласните доказателства. За решението на въззивния съд се сочи, че е направен опит да се отговори на някои от възраженията, но други са пренебрегнати, което винаги е съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на отправилите ги.

Проверката на съдебните актове не установява основание да се счете, че изложените в тях съображения са непълни, неясни, нелогични, и не позволяват изясняване на действителната воля на съда до степента, която съдебната практика приравнява на „липса на мотиви“.

В мотивите към постановената от РС Шумен присъда са намерили място както приетите като проявени фактически положения от значение за изясняване на предмета на доказване по делото, така и анализ по силата на кои доказателствени източници съдът е достигнал до тях. Разгледани са в необходимата и достатъчна степен всички свидетелски показания, като са формулирани ясни и точни изводи кои и защо се ценят, съответно кои и защо съдът не кредитира. Съдът уважил искането на защитата и положил сериозни

усилия да бъдат събрани и изследвани записите от полицейския автомобил и от игралната зала, предоставил е равни възможности на страните да участват в поставянето на въпросите към експертизата, както и в разпита на вещото лице в с.з. В мотивите заключението на видео-техническата и лицево-идентификационна експертиза е съпоставено с гласните доказателства по делото.

Приетите за осъществени от осъдения действия, в качеството му на водач на л.а., управлявал след значителен прием на алкохол, са били прецизирани с помощта на кредитирана като достоверна доказателствена съвкупност. Решаващите факти се извличат чрез преценка на:

– показанията на свид. А. Х. и А. Г., напълно неутрални, млади хора, загрижени за това, че Я. сяда на шофьорското място, въпреки че е пиян, посочващи му полицейския автомобил в близост. Тези твърдения са подкрепени от предоставените записи от видеонаблюдението на игралната зала. Отсъствието на ключовия момент по сядането на осъдения зад волана по кадрите, не може да смути изясняването на хронологията на действията на Я.. Л.а. е с две врати, в него се качва едно лице, то подава знак към хората с вдигнат палец, привежда в движение автомобила. Свидетелките възпроизвеждат началото на инкриминирания процес, фактите в обстановката, включително полицейското присъствие, но и впечатленията си за движението на автомобила, управляван от подсъдимия, предприетите действия от полицейските служители по спирането му, проявеното неподчинение и продължаване по улицата, реакцията на служителите, последвали л.а. на Я.. Впечатленията им се простират до границата на обективната за тях видимост, но са категорични за трите основни факта – предприемане от осъдения на управлението на л.а., опит на полицейски служител да го спре с палка, на което Я. не се подчинява и последвало преследване на л.а. от полицейските служители. И тук действително няма колебание в достоверността на показанията им, отделно от това – те са в съзвучие и с казаното от свид. С. Х. и М. Х.. Допустимо с оглед разстоянието, от което свид. А. Х. е наблюдавала, и униформата на служителите, да не бъде отчетено какъв е полът на служителя и колко точно колко време е изминало от подаването на сигнал с палка до потеглянето на полицейския автомобил. Изследването по записите на оборудването в самия автомобил прецизира, че се касае за секунди – 7 секунди до качването на служителите в л.а. и още 6 до потеглянето.

- показанията на свид. Е.М., лично възприел опасното движение и удрянето на л.а. на Я. в бордюра пред денонощния магазин, угасването на двигателя, последващото запалване и потегляне отново. Тези впечатления попълват от неутрален ъгъл показанията на полицейските служители, за скоростта, с която Я. е управлявал, рисковете, които разкривал за пътната обстановка, за случилото се пред магазина. Всички тези факти, потвърдени от тримата свидетели, са проявени в протичането на подчертаните от защитата секунди преди потегляне на полицейския автомобил, като пряката видимост

на полицейските служители към мястото на което л.а. е спрял след инцидента е потвърдена както от тях, така и от свид. М.. На това място никой не се е качил или слязъл от л.а. на Я..

- показанията на свид. С. Х. и М. Х.. Обстоятелството, че те са служители на полицията не внася съмнение в обективността и безпристрастността им. Длъжностни лица, извършващи рутинни действия в рамките на работното им време, натоварени с определени властнически правомощия по опазване на обществения ред, възприемащи опасността от поведението на осъденото лице и реагиращи в рамките на предоставената им компетентност. Не са налице никакви съмнения във външната и в субективната им независимост от обстоятелството кой впоследствие се е оказал водачът на л.а., който са искали да спрат и в резултат на неподчинението и опасното му движение са последвали. Показанията са последователни и логични, те са потвърдени от показанията на останалите свидетели-очевидци – пред игралната зала, пред денонощния магазин, и от изследваните по видео-техническата и лицево-идентификационна експертиза записи от камери. При продължилото след инцидента пред магазина преследване, полицейските служители са били водени от личните си възприятия – пряко проследяващи траекторията на л.а., управляван от Я., в населено място, на различни по осветеност улици. Какво е било разстоянието между двата автомобила към момента на завъртането и преустановяване на движението на л.а. на Я. върху тротоара, в позицията, в която е установен по делото, действително не е установено. Не са установени, обаче, и пречки за видимостта на свид. С. Х. и М. Х. към автомобила в този момент. Видно от заключението на експертизата, непосредствено преди спиране на полицейския автомобил, в лявата част на кадър от камерата „се вижда силует на лице което се изправя и излиза от обхвата на камерата.“. Секунда по-късно полицейският автомобил спира. За падането на водача на преследвания автомобил след спирането му сочат в показанията си полицейските служители, този факт Я. също описва, но като последица от слизането му втори от задната част на купето. Обясненията, че л.а. е управляван от друг, свид. Е.И., не могат да бъдат кредитирани, тъй като те, а и показанията, дадени от свид. Е. И., са напълно изолирани от веригата преки – показанията на свид. А. Х., А. Г., Е. М., С. Х. и М. Х., записите от камерите, както и допълващите косвени доказателства – от тръгването на л.а. в него не се е качвал друг, освен водача; автомобилът е с две врати; видимостта между полицейския л.а. от момента на тръгването му от игралната зала до окончателното преустановяване на движението му не е била обективно възпрепятствана; обхватът на камерата в полицейския автомобил е ограничен до определен периметър, който не е относим към възможностите на човешкото зрение. За процеса на настигане, връщане на Я. обратно до л.а., проведените действия по установяване на количеството алкохол в кръвта му, не са налице спорни обстоятелства.

По този начин, тръгването, преследването, задържането на водача, както

и установяването на съдържанието алкохол, като елементи на предмета на доказване са безспорно констатирани по силата на единна съвкупност от множество, различни по характер, източници. Отхвърлянето на показанията на свид. Е.И., частично на В. И., Н.П. (ведно с допълващите съображения на ШОС по отношение на контактния ключ на л.а.) е обосновано чрез законосъобразни методи на изследване на доказателствата – както по собственото им пристрастно към защитната теза на осъдения съдържание, така и по отношение на неубедителността в противопоставянето им на останалата съвкупност. Доказателствените изводи на съда са съответни на трайната съдебна практика по сходни казуси, напр. в Решение № 483 от 19.10.2010 г. на ВКС по н. д. № 462/2010 г., III н. о.; Решение № 348 от 26.09.2011 г. на ВКС по н. д. № 1865/2011 г., II н. о.; Решение № 68 от 21.09.2020 г. на ВКС по н. д. № 228/2020 г., III н. о.; Решение № 83 от 28.02.2023 г. на ВКС по н. д. № 26/2023 г., I н. о.

Внимателната проверка по съображенията на първоинстанционния и въззивния съд не установява игнориране, селективно и едностранчиво тълкуване на доказателствени източници. Принципните разлики в отношението на защитата и съда към стойността на отделни доказателства, подлежащите на събиране за изясняване на предмета на доказване и дължимия аналитичен подход, не налагат извод, че съдът е нарушил правилата за формиране и оценка на доказателствената съвкупност в нарушение на принципите на наказателното производство по чл. 13, 14 и 107 от НПК. Съдът е изпълнил задължението си за независим и безпристрастен подход при установяване на обективната истина, законосъобразно изграждане на вътрешно убеждение и постигане на несъмнени изводи от фактическа страна, което и съставът на ШОС е обективирал в разглежданото решение при надлежно спазване на процесуалните правила, обсъждайки наведените в хода на въззивното производство възражения на защитата.

С оглед на изложеното, от районния и въззивния съд не са допуснати твърдените по искането нарушения, изразени в липса на мотиви към крайните съдебни актове, пороци при събиране и проверка на доказателствата и изграждане на вътрешното убеждение.

2. По възраженията за осъждане в отсъствие на доказателства за осъществяване на признаците на състава по 343 б ал. 1 от НК, съставляващи оплаквания за съществени нарушения в приложението на материалния закон по чл. 348 ал. 1 т. 1 от НПК.

В искането за възобновяване се сочи, че пренебрегвайки доказателствата съдът е счел, че от обективна страна Я. е осъществил деянието управление на МПС след употреба на алкохол, и че няма как правилно да е дефинирана и субективната страна на извършеното престъпление, ако не е налице яснота относно авторството на деянието.

По същество е налице оплакване за необоснованост на съдебния акт, което не представлява касационно основание по чл. 348, ал. 1 от НПК и не

може да бъде предмет на проверка и в производството по гл. 33 от НПК (трайно утвърдено в съдебната практика, вкл. и в Решение № 84 от 26.02.2019 г. на САС по в. н. о. х. д. № 63/2019 г.). В настоящото производство не могат да бъдат приети нови фактически положения, а извършваната проверка е в рамките на установените от решаващите съдилища факти, като съставът на ВАпС не може да подменя вътрешното убеждение на съда по същество. Подлежи на проверка само правилността на подхода при формиране на вътрешното убеждение във връзка с оценката на доказателствата и при изпълнение на задълженията за обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото. Както по-горе бе преценено, в разглежданото производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила при проверката и оценката на доказателствените източници, които да поставят под съмнение законосъобразността на процеса по формиране на убеждението на двете редовни инстанции.

Правилното прилагане на материалния закон е последица от дължим законосъобразен анализ на релевантните към предмета на доказване групи факти. Изградена по такъв начин, правната оценка задължително трябва да отрази основните обективни и субективни признаци, да очертае изпълнителното деяние и общественотоопасните последици от него.

В присъдата, мотивите към нея, и решението на въззивния съд не се установява непълнота, вътрешна противоречивост и незаконосъобразност на съображенията по отношение на правната квалификация по установените фактически положения. От първоинстанционния съд са формулирани правни изводи, включително и по отношение на субективните признаци на престъплението. В съответствие с правомощията на въззивната инстанция са обсъдени, но отхвърлени като неоснователни оплакванията на защитата за недостатъци на постановената присъда. Проверяваното решение дава отговори на въпросите по същество на делото и има съдържание в съответствие с приеманите от трайната съдебна практика стандарти за качество и законосъобразност.

Поради изложеното и настоящият състав установи, че подвеждайки фактите, разкриващи, че на 17.12.2021г. в гр. Шумен Б. Я. управлявал моторно превозно средство - л.а. „Пежо 206” с рег. № Н 0345 АХ, с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, а именно 2,00 на хиляда, установено по надлежния ред, към престъпление по чл. 343 Б ал. 1 от НК, редовните съдилища не са нарушили материалния закон.

След настъпването на правните последици на решение №129/15.08.2022 г., постановено по НД за възобновяване №168/2022 г. на ВАпС, въззивната инстанция е отменила частта на присъдата по приложението на чл.25 от НК и определяне на общо наказание между осъжданията по настоящото производство и по НОХД № 115/2020 г. по описа на ШРС, с което също е приложила правилно материалния закон.

3. Декларирано е наличие на основание за възобновяване и по чл. 422

ал. 1 т. 5 вр. чл. 348 ал. 1 т. 3 от НПК, като наложеното наказание е явно несправедливо.

В отсъствие на доводи по това оплакване и при отчитане на материалите по делото, съставът на настоящата инстанция не установи незаконосъобразност в пределите, ангажиращи наказателната отговорност на осъдения. Като видове, размери, начин на понасяне, определените за извършеното санкции са в съответствие с правилата по чл. 54, 56, 57 ал. 2 от НК и предвидените наказания по чл. 343 Б ал. 1 от НК, чл. 343 Г вр. чл. 49 ал. 2 вр. чл. 37 ал. 1 т. 7 от НК. Извършената от съдилищата индивидуализация обективира принципа по чл. 35 ал. 3 от НК и би постигнала целите на наказанието по чл. 36 от НК, както спрямо личността на осъдения, така и спрямо обществото.

По изложените съображения съставът на настоящата инстанция намери, че в хода на наказателното производство и при постановяването на присъдата и въззивното решение не са допуснати съществени процесуални нарушения по чл. 348 ал. 1 т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК, поради което и не се установява основание за възобновяване на производството, отмяна на съдебните актове с постановяване на оправдаването на осъдения, както и за връщане на делото във въззивния или първоинстанционния съд.

Поради изложените съображения и на основание чл. 424, ал. 1 от НПК, Варненският апелативен съд,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на защитник на осъдения Б. И. Я. за възобновяване на наказателното производство и отмяна на влязлата в законна сила присъда № 38 от 19.07.2022 г. по НОХД № 174/22г. на Районен съд – Шумен.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____